

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.131 van 17 oktober 2013
in de zaak A. 209.134 /IX-8028**

In zake: Jean VAN LOOCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Peeters
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de UNIVERSITEIT ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210 A/10
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 juni 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

“Het besluit van het Bestuurscollege van de [Universiteit] Antwerpen van 26 maart 2013, genomen na intern beroep, waarin beslist wordt om de evaluatie ‘onvoldoende’ in het evaluatiedossier van [Jean Van Loock] in graad van beroep te handhaven, alsmede het daaraan voorafgaande besluit van de Evaluatiecommissie van 21 november 2012 waarbij in eerste aanleg besloten werd om aan [Jean Van Loock] de evaluatie ‘onvoldoende’ toe te kennen.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2013.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Peeters, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is sinds 1977 statutair aangesteld als gespecialiseerd medewerker-expert (ATP) aan de Universiteit Antwerpen (UA) en haar rechtsvoorgangers (UIA, UFSIA).

Zijn leidinggevendens leggen op 10 oktober 2012 aan verzoeker een eindevaluatieverslag met de eindbeoordeling “onvoldoende” voor, dat hij ter kennisname ondertekent; dezelfde dag deelt hij zijn bezwaren ertegen mee.

Op 21 november 2012 bevestigt de evaluatiecommissie de evaluatie “onvoldoende” van 10 oktober 2012.

Bij aangetekende brief van 27 december 2012 tekent verzoeker beroep aan tegen de beslissing van de evaluatiecommissie.

De beroepscommissie adviseert op 28 februari 2013 “de evaluatie ‘onvoldoende’ van de Evaluatiecommissie van 21 november 2012 te weerhouden” (versta: te handhaven).

Met een aangetekende brief van 15 april 2013 wordt aan verzoeker medegedeeld dat het bestuurscollege heeft beslist – naar blijkt op 26 maart 2013 – om de evaluatie “onvoldoende” te handhaven.

IV. Onderzoek van de vordering

A. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Uiteenzetting

5. In het inleidend verzoekschrift adstrueert verzoeker het nadeel als volgt:

“61. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij het slachtoffer is van een onwettige evaluatiebeslissing. Verzoekende partij moet niet dulden dat deze voor haar ongunstige toestand blijft bestaan tot een eventueel later te vellen annulatiearrest haar in het gelijk stelt. Deze vaststellingen volstaan op zich om te besluiten dat ook aan de voorwaarde van het moeilijk te

herstellen nadeel, zoals door artikel 17 §2 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State wordt vereist, is voldaan [voetnoot: R.v.St., nr. 50.974, 23 december 1994].

62. Bijkomend onderstreept verzoekende partij dat zij door de getroffen maatregelen een belangrijk moreel nadeel lijdt. Verzoekende partij staat door de evaluatiebeslissing geboekstaafd als de slechte medewerker, waarbij hij bovendien bij voorbaat al uit het team werd verwijderd (als enige medewerker bleef hij achter en mocht hij niet mee verhuizen), en dan nog zelf de schuld krijgt dat zijn situatie niet verbetert. Verzoekende partij lijdt moreel onder de druk die van die situatie uitgaat, en waarbij hij in feite buiten gekeken wordt. Het liefst van al zou iedereen willen dat verzoekende partij de eer aan zichzelf houdt en zelf ontslag neemt. Doet hij dat niet, dan dreigt voor verzoeker een tweede negatieve evaluatie met een gedwongen ontslag overeenkomstig artikel 45 ATP-statuut. Het feit dat verwerende partij aandringt opdat die tweede evaluatieprocedure volledig zou zijn afgerond voor 1 april 2014, toont aan dat verwerende partij daar ook graag zo snel mogelijk gebruik van wil maken.”

Beoordeling

6. Met “het voorgaande” refereert verzoeker wellicht aan de door hem aangevoerde middelen, die de onwettigheid moeten aantonen van de bestreden evaluatie. Hij gaat aldus eraan voorbij dat het onderzoek van de ernst van de middelen en van het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betrekking heeft op twee duidelijk afgescheiden schorsingsvoorwaarden die los van elkaar onderzocht moeten worden. Verzoeker levert geen enkele inspanning om de Raad te overtuigen waarom op grond van de zeer concrete, aan zijn zaak eigen omstandigheden het eventueel bestaan van een ernstig middel als een bron van moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aanvaard.

Een vermelding in voetnoot van een arrest in een andere zaak uit 1994 kan al zeker niet worden betrokken op het voor verzoeker dreigende nadeel, zijn ernst en zijn moeilijk herstelbaar karakter. Integendeel vereist de hier besproken voorwaarde dat een verzoekende partij zeer concreet, met specifiek op de omstandigheden van haar zaak gerichte argumenten en met controleerbare feitelijke gegevens ter ondersteuning, voor de Raad van State aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel haar een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan doen lijden. De simpele referentie aan een precedent is

precies de negatie van het feit dat het nadeel *in concreto* moet worden getoetst én slechts aan de hand van wat de verzoekende partij in het verzoekschrift daaromtrent heeft aangevoerd.

7. Wat verzoeker nog “bijkomend” onderstreept, toont niet een zodanige ernst aan van het nadeel, waardoor verzoeker niet de afloop van de annulatieprocedure zou kunnen afwachten.

De morele voldoening die een eventuele nietigverklaring hem dan verschaft, spreekt voorts het beweerd moeilijk te herstellen karakter van het nadeel tegen.

Dat een tweede negatieve evaluatie en vervolgens een gedwongen ontslag dreigt is een nadeel dat dan weer hypothetisch is en niet voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden evaluatiebeslissing.

8. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet genoegzaam aangetoond.

C. Coda

9. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 oktober 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren